

DISPARITIILE *misterioasă*

de **EDGAR WALLACE**

EDITURA PODEANU

LEI
5

○ DISPARITIE *misterioasă*

de **EDGAR WALLACE**

EDITURA PODEANU

LEI
(5)

A m u l e t a A l b a s t r ă

de VALENTINE WILLIAMS

— Puțini clienți ai croitorilor Bowl, Treagold and Flack, din Savil Row, ajunseseră vreodată până în micul și întunecosul birou, din spatele saloanelor de probă, de unde, sub privirea pătrunzătoare a lui Josiah Bowl, fondatorul întreprinderii, Horace Bowl Treagold, nepotul său cel mai mare, conducea afacerile firmei. Ca mare croitor, Treagold nu, ceea, nimic mai mult, decât să-și arate capacitatea în afacerile familiei care de altfel erau marea lui mândrie. Nimeni n'ar fi ghicit însă, experiența din ce în ce mai bogată, pe care o acumulase ca diletant criminolog.

Câteva probe de uniforme, militare, o tunică veche roșie într'un dulap, câteva jurnale de modă îngrămădite pe masă, pernița cu ace și câteva bucăți de cretă, toate acestea aminteau vizitatorului, că cinci zile pe săptămână de la 10 la 6, iar Sâmbătă de la 10 la 1, Mr. Teagold a cărui putere de deducție însufla respect la Scotland-Yard și la Centre Street, este un simplu croitor, și nimic mai mult.

Fiind consilierul său, am reușit să pătrund în acest sanctuar. În dimineața aceea când m'am dus la el, își citea tocmai corespondența, cu figura lui demnă de om cărunt și cu mustăți. Imi întinse o scrisoare de pe tavă.

— Cine e Marcus Webber, George? Spune că-i un prieten de-al nostru.

— Venisem tocmai pentru el. E profesorul Webber, egiptologul.

Treagold aprobă tăcut: „Într'adevăr. Mi se părea cunoscut numele”.

E o mare autoritate. S'a ocupat ani întregi cu săpături arheologice. La el acasă, în Rachampton, are una din cele mai bogate colecții de antichități egiptene din țară.

— Pare foarte amărât — uite-te la linia descendentă a semnăturii! Ce vrea? Scrisoarea nu arată decât că vrea să mă consulte asupra unui caz urgent și foarte delicat.

— N'ași putea spune. M'a oprit ieri la club și mi-a spus că vă va scrie, poate că pomeneste de mine în scrisoare!

Treagold se uită la ceas.

Zice că vine la 11. E timpul. Mai bine așteaptă, să vedem ce vrea!

Marcus Webber nu era prototipul oamenilor, pe care îmi place să-i frecventez, mai ales după ce am avut prilejul să joc bridge cu el. E un om semeț, un partener pedant, cu o voce stridentă și cu apucături agresive. Se vedea că venise decis să-l ia de sus pe Mr. Treagold.

— Singurul motiv pentru care m'am hotărât să vă consult, începui eu cu un aer important — după ce l-am introdus în biuro — este din pricină că sunt sătul de a mai apela la... bun... la niște autorități oficiale. Trebuie să ne înțelegem dinainte, să fim bine înțeleși, Mr. Treagold, că eu contez pe absoluta Dumitale discreție", și întorcând spre mine o uitătură furioasă, precum și pe a Dumitale, Duckett.

Mr. Treagold, împunea tăcut sugativa cu conpe-papier-ul, și profesorul continuă.

— Posed, după cum probabil știți, o foarte valoroasă colecție de antichități egiptene. Mr. Treagold, în împrejurări pe cât de misterioase pe atât de neplăcute, una din cele mai prețioase piese din colecția mea, a dispărut.

Treagold ridică privirea: contemplându-l, îl asemui cu un copoi bătrân.

— O amuletă albastră din Thoneris, zeița cu cap de hipopotam, urmă Webber. Se pare că a fost sustrasă în mod clandestin, și în locul ei am găsit o copie.

— E un obiect mic? întrebă Treagold.

— O figurină sau o statueta. Cu două seri, mai înainte — Marți ca să fiu exact — am avut câțiva prieteni la cină și la bridge, spre a putea sta de vorbă cu profesorul american Larned, egiptologul care a publicat remarcabilul articol asupra acelor grafite găsite la mormintele de piatră din Nubia. Colecția mea este într'un muzeu special clădit în casa mea, la Rahampton, și după cină, l-am dus pe Larned și restul invitaților ca s'o vadă. Eu obișnuiesc să lucrez diminețile în muzeu, cu secretăra mea — scriu o carte asupra mumiiilor din a 18-a dinastie. Ieri dimineața, din întâmplare, am deschis dulapul în care era amuleta albastră, ca să scot o statueta pe care vream s'o descriu.

Imediat mi-am dat seama, că amuleta nu era cea originală, ci o simplă copie.

— Originalul e valoros, presupun!

Profesorul păru că explodează.

— E unica! dragă domnule. E din mormântul reginei Ty. Ca desen și culoare este inegalabilă, o comoară, nu altceva. Nu are mai mult de 15 cm. înălțime, dar pentru mine, prețuia mai mult decât oricare altă piesă din colecție.

— Care e valoarea actuală?

— Greu de spus. Eu personal, n'ași da-o nici pentru 2000 de lire. Era asigurată pentru 1000 de lire. Oricare cunoscător, îmi închipui, că ar da pe ea, cu ochi închiși, 3.400 lire!

— Colecția e și ea asigurată?

— Pentru 60.000 de lire.

Mr. Treagold șopti: deci amuleta nu era cea mai valoroasă piesă a colecției, cred?

— Ca valoare actuală, nu! Unele din giuvaerurile pe care le posed, au o valoare mult mai mare, e adevărat! Dar nu sunt mulțumit cu valoarea în bani. Vreau să recapăt amuleta. De altfel, ași putea să mă duc la societatea de asigurare. Știu că veștii stărui, să chem poliția. Și asta, sunt ferm hotărât, să n'o fac. Prefer să dau hoțului ocazia, să-mi înapoieze amuleta, din propriul său imbold.

— Și dacă nu poți descoperi hoțul?

Webber era un om corpulent și oftatul său pornea din fundul răunchilor. — Atunci trebuie să mă resemnez. Faptul nu trebuie să se aile.

— De ce nu?

— Pentru că voi fi de râsul colegilor. Vedeți, am fost ușuratic, dând hoțului ocazia să opereze această înlocuire!

Mr. Treagold se lăsă pe spătarul scaunului.

— N'ați putea să fiți ceva mai clar?

Profesorul își trecu mâna grasă prin părul subțire.

— Am cumpărat amuleta din Egipt, acum două ierni, dela un negustor din Luxor. Trecând prin Gebbel, unde trăiește un foarte dibaciu falsificator de antichități egiptene, într-o clipă de răgaz, am comandat acestuia o copie după amuletă. Eram în picioare lângă etajera, în muzeu. Primul lucru pe care l-am făcut când am descoperit substituția, a fost să mă duc la dulapul în care țineam copia.

— Și desigur, era pusă în locul celei veritabile! Ai vreo idee despre modul în care s'a făcut substituția?

Greoiul bărbat oftă din nou:

— Din păcate, totul este foarte clar. Vizitând colecția, i-am arătat lui Larned amuleta și presupun, că am flecărit

o leacă asupra ei — în orice caz, mi-a cerut voie s'o scoată din dulap. Am deschis dulapul...

— Dulapurile acestea sunt deobicei încheiate?

— Totdeauna. Nu există decât o chee, un passe-partout pentru toate dulapurile ca și pentru ușa camerei, de care nu mă despart niciodată. Scoase din buzunar un lanț și arată într-o mulțime de chei, una suflată cu aur. „Amuleta a trecut din mână în mână și probabil, când a ajuns înapoi la mine, am pus-o la loc și am încheiat din nou dulapul.”

— Și, după cât știți, dulapul a rămas încheiat până a doua zi de dimineață, când v'ați dus iar la el?

— Absolut!

— Deci, în locul originalului, e clar, că v'a fost înmănată copia, spre a o pune la loc!

— Așa cred! răspunse agitat egiptologul. Și nici acum nu pot să mă dumiresc cum de n'am observat. Copia este foarte bună, dar nu poate înșela un expert — în niciun caz dacă o are în mână.

— Vă amintiți cine v'a înapoiat amuleta?

— Dădu, jalnic din cap.

— Mă tem că nu! Eram foarte mulți, răzând și vorbind.

— Bănuți în mod special, pe cineva?

Cu un aer amărât, vizitatorul nostru se luă cu mâinile de cap.

— Da și nu. Gândiți-vă că vorbesc despre oaspeții mei! Eram nouă, inclusiv soția mea — două mese de bridge — căci soția mea nu joacă cărți. Grupul consta din profesorul Larned, colonelul Allerton cu doamna, vecinii noștri din Roehampton; Charles Cavender criticul de artă și o prietenă a lui, doamna Flemming; tânărul Bewlish, care a fost cu mine în expediție ca desenator și secretara mea, Mercia Day care locuiește la noi.

— Toți prieteni vechi, nu-i așa?

— Da! Numai doamna Flemming n'a mai fost niciodată la noi. Cavender a adus-o.

— Ce fel de persoană e?

— Frumoasă și ușuratică. Ceeace s'ar numi un fluture sociabil. Trăiește despărțită de bărbatul ei. Mi s'a spus de Cavender că vrea să se căsătorească cu ea. Trebuie să spun, că nu-l cunosc prea bine pe Cavender. Mă consultă uneori în materie de artă egipteană,

— E în măsură să aprecieze valoarea amuletei, nu-i așa? Webber îi aruncă o privire admirativă.

— Desigur. Dar și Bewlish — Bewlish cu atât mai mult. A lucrat mereu cu mine la egiptologie, chiar de pe vremea când era student la Oxford.

— Iată trei persoane, care, ca să zicem așa, ar putea avea un interes profesional pentru amuletă: Cavander, Bewlish și, bineînțeles, profesorul Larned.

Webber îl privi surprins.

— Pe Larned îl puteți scoate din cauză. Este un mare savant, un spirit luminat. În afară de aceasta, are foarte mari mijloace materiale

— Și în ce privește pe secretară?

— Domnișoara Day? E tot atât de bună egiptolog ca fiecare din noi. Este în serviciul meu de șase ani, și m'a întovărășit în toate expedițiile mele.

— Deci, toate persoanele pe lista noastră. Gânditor, Mr. Treagold își mușcă degetul cel mare. Câți dintre Dumneavoastră știu de existența copiei?

— Pe cinstea mea, că la asta nu m'am gândit încă! În afară de mine numai Bewlish și Mercia Day știu. Ei erau cu mine în ziua aceea în Luxor, când am comandat copia, și — de fapt — Bewlish a ajutat pe domnișoara Day la împachetat, împreună cu celelalte achiziții pe care le duceam la Londra.

— Deci, se pare că bănuielele d-tră, se restrâng asupra acestor doi din urmă!

— Și eu am ajuns la aceeași concluzie, spuse Webber. Pe deoparte, Miss Day se plimbă tot timpul prin muzeu, și ar fi avut astfel ocazia să-și facă un plan întreg. Pe de altă parte, și ea și Bewlish, s'ar putea pretă la așa ceva, și cred că tânărul este în jenă financiară. Între noi fie zis, banca lui l'a chemat la telefon, ieri dimineața la mine acasă, și din întâmplare, am putut auzi că banca insistă asupra unei po-lite, a cărui scadență se apropie.

— Bewlish lucrează mult în muzeu?

— Nu în mod regulat. Când sunt în Anglia, îl întrebuințez pentru cercetări ocazionale la British Museum sau la Bodleian Library, și vine deseori, pe neașteptate, să mă vadă. Are vreo sută-două de lire rentă cred, dar chiar cu ceeace-i plătesc eu, îmi închipui că trăiește cu mult deasupra posibilităților sale. Se îmbracă elegant, are o mașină de sport.

Se opri un moment apoi adăugă: „Un bun desenator, dar cu nasul sus!”

— Ați vorbit de chestiunea aceasta cu altcineva, afară de mine?

— Nici o vorbă. Speranța mea era, ca prin anumite mijloace, Dumneavoastră să convingeți hoțul să pule amuleta la loc, în credința că substituirea n'a fost observată.

— Pare a fi cel mai înțelept lucru, în împrejurările acestea. Ați menționat pierderea în fața secretarei?

— Cu ideile pe care le aveam, m'am abținut dela așa ceva. Nu era în muzeu când am descoperit substituirea, și afară de cazul când ea ar fi vinovatul, nu cred să fi observat ceva. Am lăsat copia în acelaș loc și de afară, aproape că n'o poți deosebi de original!

— Ați spus ceva, soției D-tră?

Fața lui Webber luă o expresie disprețuitoare.

— În fond nu i-am spus nimic.

— Ați pus mâna pe copie?

Profesorul zâmbi îngăduitor.

— Nu sunt criminalist, nici măcar amator, Mr. Treagold, dar mi-am dat seama, că sunt multe șanse de a se găsi pe amuletă amprentele hoțului, după cum desigur, se pot găsi și ale mele. M'am gândit, că spre a putea izola amprentele hoțului, mi le veți cere pe ale mele și deaceia, prin serviciile amabile ale unui comisar ajutor, mi-am luat azi dimineață amprente la Scotland-Yard. Scoase o foaie de hârtie din buzunar și o puse pe birou.

— Vă gândiți la toate, spuse Mr. Teagold nu fără oarecare răceală. Pot vizita muzeul împreună cu Mr. Duckett, să spunem, astă seară după orele șase și jumătate?

— Cu cât mai curând, cu atât mai bine!

— Imi permiți o observație, George? spuse Mr. Treagold după plecarea profesorului. E un tip foarte arțagos, acest profesor Webber! N'are încredere în secretara sa, nu-și iubește soția, și trage cu urechea la convorbirile particulare ale oamenilor. Trebuie să fie o adevărată plăcere să-l poți pungăși. Se uită la ceas. Cred că voi sacrifica ora prânzului, spre a da o raită la British Museum.

Nu-mi putu stăpâni râsul.

— Crezi că o plimbare prin fața mumiilor de la British Museum, îți va spune cine a șterpelit amuleta lui Webber?

Ei surâse liniștit: Imi place să mă antrenez puțin, înainte de a aborda o afacere străină de preocupările mele obișnuite.

Și-apoi nu spuneam noi că setea de știință e cași setea de avere: pofta vine mâncând!

Când Mr. Treagold lansa câte o cugetare, puteai fi sigur că a scos-o din „Tristram Shand”, o lucrare din care se pot extrage maxime potrivite pentru orice situație.

Muzeul din Karnak Lodge, cum se numea casa profesorului, era o încăpere spațioasă, mărginită de vitrine de sticlă și impregnată de parfumul slab și dulce, particular mumiilor. Webber deschise o vitrină și ne arătă în mijlocul altor antichități, o statueta, de o culoare albastră ca a păunului reprezentând o femeie cu cap de hipopotam. Mi se păru un obiect foarte respingător, probabil pentru că nu eram egiptolog! Apoi Webber ne arătă un raft cu cărți deasupra biuroului, unde, spunea el, era adevăratul loc al copiei.

Mr. Treagold nu zăbovește mult, la treabă. Primind amuleta, sau copia ei într-o batistă de mătase, o aduse pe biou, unde se găsea caseta, care conținea cele necesare pentru luarea amprentelor. Apoi spuse profesorului că nu-l mai reține. Webber se retrase cam fără voie, spunând că ar vrea să ia câte un păhărel de sherry cu noi, după terminarea lucrului.

Mr. Treagold este un muncitor foarte minuțios și conștiincios, și m'am plictisit repede să-l tot văd umblând și suflând asupra prafului de grafit. Mă învârteam printre vitrine, când ușa muzeului se deschise încetisor, și în cadrul ei, apăru o tânără femeie brunetă, care apoi se furișă înăuntru, cu o privire temătoare în urma ei. Veni repede spre biou și se adresă tovarășului meu.

Mr. Treagold, zise ea abia respirând, vă pot înapoia amuleta din Thoueris, dacă-mi promiteți să nu-mi puneți întrebări și să nu divulgați profesorului, felul în care ați descoperit-o. Eu sunt Marcia Day, secretara profesorului Webber.

Mr. Treagold ridică ochii de pe lucrul său:

— De unde mă cunoști?

— Damul Bewlish vorbea odată de D-ta în legătură cu diamantele doamnei Carshalton. Doamna Carshalton e mătușa sa.

— Așadar, știți că a dispărut amuleta?

— Profesorul Webber se consideră un mare diplomat, dar eu pot spune ori când dacă este turburat sau nu. De ieri, mă întreabă mereu asupra seratei de Marți, insistând în special asupra momentului, când amuleta s'a plimbat din mână în

mână, și în afară de aceasta m'a descusut mereu asupra afacerilor private ale domnului Bewlish.

— Domnul Bewlish este un prieten intim al D-tale?

— Domnul Bewlish este bărbat foarte simpatic, și-l văd foarte des. Dar să revenim la amuleta — sub un pretext sau altul încă de ieri dimineață profesorul m'a ținut departe de muzeu, cu toate că aveam un lucru urgent de terminat. Azi după amiază, totuși, chiar înainte de sosirea D-tale, l-am surprins în fața vitrinei în care în mod normal se află amuleta, cercetând-o cu o lupă, și îndată mi-am dat seama, că statueta nu era cea veritabilă și că copia dispăruse de pe raftul ei. Apoi, când am auzit c'ați venit, n'am putut să mă opresc de a asculta la ușă pe când vorbeați despre amprente.

Ochii albaștri ai lui Treagold o fixară îndelung. Era o fată calmă, sigură de sine, care fără a fi deadeptul frumoasă, avea ceva independent în expresia ei.

— Sunteți sigură că puteți înapoi amuleta? De cât timp aveți nevoie?

— Dați-mi răgaz până mâine dimineață!

Mr. Treagold aprobă din cap și scoase o carte de vizită.

— Bun! Telefonați-mi la numărul acesta.

Fata vru să plece, dar el o chemă îndărăt.

— Vreuna din invitate avea mânuși?

— Nu!

— Mulțumesc! Asta era totul.

Tot atât de curtenitor cași cum ar fi fost o clientă din Savile Road, el o întovărăși până la ușă.

— Ce reputație ai! am glumit eu. A fost deajuns să-ți audă numele, ca să-ți spună totul.

Mr. Teagold își împachetă la loc instrumentele.

— Crezi că ea a furat amuleta?

Odată ce singură a mărturisit!

— Tocmai asta e încurcătura. Așa pare să fie. Dar nu înțeleg de ce a riscat atât, ca să ia tocmai această amuleta, când... și se întrerupse. Știi că există aci antichități, nu mai mari decât o cutie de chibrituri, care l-au costat pe amicul Webber câte 5—6000 de lire? Mi-au spus cei de la British Museum...

— Presupun că copia i-a dat ideea!

— Ar fi un motiv, dar e slab, George.

★

Când ne-am dus în căutarea profesorului o femeie sveltă, cam palidă, ne întâmpină în hall. „Sună Joanna Webber“,

spuse ea. „D-l profesor e poftit la un dincu și s'a dus să se îmbrace. Vreți să așteptați în salon?”

Acolo găsirăm pe Mercia Day. Pe pian era o sticlă de sherry și ea ne oferă câte un păhărel.

— Presupun că sunteți tot atât de expertă în egiptologie ca și soțul D-tră, doamnă Webber? am început eu conversația.

— De fapt, nu e deloc! Întrerupse Miss Day. Ne privește ca pe niște hoți de morminte, pe mine și pe d-l profesor.

Doamna Webber surăse atentă:

— „Tebuie să mărturisesc că Egiptul de azi mi se pare mult mai interesant, decât Egiptul de altădată.”

— D-l profesor stăruie mereu ca doamna să meargă cu el în Egipt, sări iar Mercia Day. „Dar, pe când noi săpăm în Gebbel, D-sa rămăsese la Cairo, organizând tot felul de comitete cu femeile egiptene, pentru ajutorarea copiilor.”

— O idee foarte frumoasă! declară călduros Treagold.

— Mi-ar plăcea să gândească și soțul meu ca D-tră, zise doamna Webber. Lui nu-i plac Egiptenii și-l supăra faptul de a-mi pierde timpul, printre femeile din palate-urile din Cairo sau din colibele mahalalei arabe. Se opri brusc: Dar scuzați-mă — nu știu de ce vă plictisesc cu aceste lucruri.

Bătrânul Treagold avea un farmec special, care făcea pe cei mai nefericiți oameni să i se destăinuiească de la prima vedere — asta observasem eu de multe ori. El nu replică nimic și ca și cum ar fi vrut să schimbe subiectul conversației, luă o fotografie mare, care zăcea uitată pe pian și o privi.

Poza, înfățișa capul și umerii unei tinere egiptene, după cum dovedea vălul care acoperea partea de jos a figurei. Câteva șiruri de perle magnifice atârnau de gâtul brun. Ochii strălucitori și negri, erau splendidiză deasupra vălului.

— Ce cap frumos, spuse Treagold.

Doamna Webber aproape că-i smulse fotografia din mână.

— N'ași vrea ca soțul meu s'o vadă, observă ea. Nu-i plac legăturile mele de prietenie cu Egiptenii!

— Dar dece, doar e prințesa Murad Ali! exclamă secretara privind peste umărul ei. Mi-amintesc că mi-ați spus că era bolnavă la Cairo. Dar fotografia e făcută în Londra.

— E aci cu soțul ei, spuse repede doamna Webber, băgând fotografia într'un sertar. „Mi-a dat fotografia chiar astăzi. Dar vă rog să nu spuneți soțului meu...”

Vocea lui Webber răsună la ușă — era îmbrăcat de seară cu o decorație la butonieră.

— Îmi pare rău că trebuie să vă părăsesc astfel, Treagold, dar sunt invitat la un dîneu astă-seară. Nici nu văzu pe soția sa, care se furișă afară luând și pe secretara de mână. — Ei! ce s'aude cu amprente?

— Vom vedea mâine, replică Treagold. Poate să am nou-țări pentru D-tră mâine! Dacă descopăr statueta, ați fi dispus să renunțați la alte întrebări?

— De! Depinde! se încruntă Webber. Pare a fi o condiție!

— Vă voi telefona mâine dimineața.

Îl invitai pe Treagold să cîneze cu mine la club.

— Ciudată afacere, George, observă Treagold întînecat, pe cînd ne îndreptam spre Pall Mall, al dracului de bizară afacere. Capul meu e ~~de~~ bucătă mototolită de mătase, cum spune tatăl lui Tristran Shandy, într'o ocazie critică. Apoi mormăi: Lasă, că noaptea ne va lămuri. Stai să vedem ce ne va aduce Miss Day mâine dimineața.

Dar Miss Day ne-o luă înainte. Era deja în Bury Street cînd ne-am întors după cină.

— Am vorbit prea devreme, spuse ea lui Treagold cu vocea înrîtăiată. Nu pot să vă ajut cu nimic! Și-l privi des-nădăjduită. Mă bănuieți, nu-i așa? Și d-l Webber deasemenca!

Mr. Treagold dădu din umeri.

— Nu înțeleg de ce n'ai fi luat un obiect mai valoros — una din acele antichități de Carnarvon, de pildă — dacă era vorba de a face rost de bani — și aci făcu o pauză intenționată — pentru un prieten!

— Știi despre poliță? și obraji ei se îmbujorară.

— Nu chiar atât cât ași dori să știu, draga mea!

— Eram sigură că Mike, adică d-l Bewlish, zise Mis Day frîngându-și mâinile, a luat blestemata aceea de amuletă, poate ca s'o amăneteze: ar fi putut s'o pue la loc. Dar l-am întrebat și nu știa nimic. Și pe mine, nu mă minte el! Se opri un moment: Scuză-mă o clipă. Și ieși afară.

În cinci minute era înapoi, aducînd de braț, pe un tînr lat în spete și indispus.

— Iată pe Michel Bewlish, anunță ea și apoi adresându-se tînrului: Ar fi mai bine să te explici, Micke!

— Prima oară am auzit de această chestiune de la Mercia astă seară, spuse Bewlish. Dar în niciun ~~caz~~, nu ea a luat

amuleta, nici eu, cu toate că dacă vei auzi totul, vei spune că situația noastră e cu atât mai grea. Acum câteva luni am girat o poliță de 300 de lire pentru un prieten al meu.

— Pentru Charles Cavander, se rezezi Mercia.

Treagold tresări: Cavander, cel care a fost la serată?

Bewlish aprobă cu gura strânsă: E nebun după soția lui Flemming și ea e foarte cheluitoare!

— El se pricepe în arta egipteană?

Mutra tânărului era încurcată: Nu-i grozav! Dar Charles nu ar fi făcut un astfel de lucru. Astă seară pleacă din oraș, dar mâine dimineață primul lucru...

— Ceeace ai de făcut tinere, zise Treagold serios, este să nu suflă niciun cuvânt din ce știi. Și asta se aplică și D-tale, se adresează el fetei. Ce s'a întâmplat apoi cu polița?

— Mătușa mea, Lady Carshaltōn, pe care cred c'o cunoașteți a plecat, replică Bewlish. Și Charles s'a dus să-i plătească dobânda.

— Fiecare vorbă pe care o scoate tânărul acesta încurcă și mai rău situația, declară Treagold. Pentru numele lui Dumnezeu, George, du-l în sufragerie și dă-i ceva de băut, între timp voi avea o convorbire secretă cu Miss Day.

Dar nimic nu transpiră din această convorbire, pentru că după plecarea oaspeților, Treagold devenise de nepătruns, iar eu a doua zi dimineața trebuia să plec la Manchester în interes de afaceri. La întoarcerea mea, două zile mai târziu, am găsit un bilet dela Treagold, care mă anunța că sunt așteptat la cină la Karnak Lodge. Dineul era la opt, și trebuia să ne întâlnim acolo.

Nu era nici urmă de Treagold când am intrat în salon, și nici Miss Day nu se vedea. Dar am simțit un fior când Webber mă prezentă celorlalți invitați. Cu excepția lui Treagold și a mea, era aceeași societate care fusese de față la furtul amuletei.

Unul dintre ei era hoțul — mă uitai la toți când au servit cocktailurile. Allertonii? Această pereche placidă și rustică putea fi dela început lăsată deoparte. Larned, egiptologul american, gras și cărunț, arăta destul de nevinovat, în timp ce se întreținea cu doamna Webber, dar eu îmi dădeam seamă până unde poate duce mania colecțiilor, pe un individ oricât de respectabil.

De Cavander și de prietena sa, am fost mai puțin bine impresionat. El era prea bine îmbrăcat, prea sigur de sine, un poseur și îl bănuia că ar fi un cavaler de industrie.

Femeia, o blondă amețitoare, căreia-i plăcea să-și etaleze toaletele, mi se părea o foarte nimerită tovarășă pentru el. Nu m'am putut opri de a observa că tânărul Bewlish arăta foarte nervos, cu fața întoarsă spre ușă.

Când după câțva timp, Treagold întovărășit de Miss Day, apăruse în prag, am ghicit că se va întâmpla ceva. Succesul îl schimbă totdeauna: o scântee răutăcioasă pălpăia în ochii săi albaștri, o oarecare nerăbdare sub aparența sa calmă, toate acestea-mi spuneau, că lucrurile s'au întors de partea lui. Am avut o surpriză în timpul cinei. Doamna Flemming, care era la dreapta mea, îmi spuse:

— Va să zică prietenul croitor, s'a apucat de egiptologie?

N'am contrazis-o. Da, colecționează timbre, dece nu ar colecționa și antichități? i-am replicat râzând.

— Se zice că i-a făcut lui Marcus Webber, o ofertă pentru colecția lui, și că mâine va trimite expertii.

— Cine v'a spus?

— Charles Cavander a auzit de undeva. Am întrebat-o pe Doamna Webber chiar acum și nu a negat!

Am luat cafeaua și apoi am trecut cu toții în muzeu. Părea să fie ceva adevărat în ceea ce-mi spusese Mrs. Flemming, căci Webber și Larned îl conduceau pe Treagold din dulap în dulap, iar ceilalți se țineau după ei. Se opriră lângă peretele dela ușă. Dulapul care conținea amuleta era lângă peretele opus: am zărit mica statueta albastră cu capul ei respingător în dosul geamului. Mă întrebam ce se va întâmpla când vor ajunge acolo, căci de aproape, acest Larned va descoperi cu siguranță falsul.

Webber vorbea fără încetare. Dulapurile nu erau încuiate — probabil în vederea inspecției lui Treagold — și Webber le deschise unul după altul, scoțând din fiecare câte un vas sau o figurină, și flecărind asupra lor.

Deodată lumina se stinse, cutundându-ne într'un întuneric de nepătruns. Am auzit un țipăt ușor de surpriză — părea a fi al d-nei Flamming — și pe Webber, trimițându-o pe Miss Day să aducă sfeșnice. Câteva puncte luminoase apărură în obscuritate: doi inși aprinsese chibrituri. Îi văzui pe Webber cu un chibrit în mână, îndreptându-se spre ușă, dar înainte de a deschide, lumina se aprinse din nou. Toți dădură semne de ușurare.

— Asta nu mi s'a mai întâmplat încă, mormăi Webber. Trebuie să fi fost o întrerupere de curent. Puse la loc o an-

tichitate care-i rămăsese în mână: „Acum ajungem la secția de giuvaeruri. zise el.

Treagold tuși: „Ași prefera, observă el foarte răspicat, să văd acea fermecătoare statueta de Thoneris, despre care mi-ați vorbit!

Webber îl fixă dezorientat, apoi străbătu camera, spre dulapul care conținea statueta. De ce cum..., se bălbăi el încurcat scoțând amuleta din dulap.

— O piesă delicioasă, spuse profesorul Larned, privind-o prin ochelarii săi; apoi exclamă: Dar, dragul meu, te-ai sgâriat!

Degetele lui Webber erau roșii. Pipăi statueta, apoi băgă din nou mâna în dulap. S'a vărsat ceva pe catifea, cerneală roșie parcă, spuse el cu o voce pițigăită. Se întoarse spre Larned: Iertați-mă o clipă. Ași vrea să arăt aceasta, d-lui Treagold în biroul meu.

M'am luat după ei.

— Ați găsit-o! strigă gazda după ce ușa se închise în urma noastră. Treagold aprobă foarte calm. „Dar ce-i cu cerneala roșie?“ Treagold își arată degetele sale care erau măzgălite cu roșu.

— Dumneata ai pus-o la loc, când s'a stins lumina? întreba Webber.

Treagold aprobă cu mișcare imperceptibilă.

— Aceasta a fost scamatoria mea. Acum, dacă mergeți iar la oaspeții D-tră, dați-mi voie să am o convorbire cu prietenul meu George Duckett.

— Dar, ascultă... începu profesorul.

— Era vorba să nu mă întrebați nimic, îl întrerupse Treagold, deschizând ușa și împingându-l ușor pe Webber. Apoi mă apucă de braț și mă făcu să urc în goană, scara care ducea spre salon.

Doamna Webber tocmai ieșea. La vederea noastră, se dădu înapoi un pas, ducând repede mâinile la spate.

— Vă rog, arătați-mi mâinile! spuse Treagold.

— Nu 'nțeleg? șovăi ea. De ce să vă arăt mâinile?

— Mi le puteți arăta mie, sau soțului D-tră, Doamnă! fu răspunsul rece al lui Treagold.

Câteva clipe, ea nu făcu nicio mișcare, apoi încet, aduse mâna dreaptă în față. Degetele erau stacojii, cași ale lui Webber și Treagold.

— Vasă zică ați adus amuleta de la prințesa Murad Ali? întrebă el.

— Știați? spuse ea cu vocea sugrumată.

— Asta e meseria mea, să știu!

— Thoneris, zeila cu cap de hipopotam, este protectoarea femeilor însărcinate, după cum am aflat la British Museum, iar prințesa a dat naștere unui fiu și moștenitor în acelaș timp, alaltăieri, nu-i așa?

Ea-și plecă ochii'n jos.

— E primul ei copil și e căsătorită de opt ani. Ținea atât de mult să dăruiască un fiu soțului ei — încât l-a convins să vie la Londra pentruca copilul să se nască în cele mai bune condiții. Femeile egiptene au foarte multă încredere în aceste farmece, și de altfel, aceasta era amuleta unei regine celebre. Prințesa aflase despre această amuleta și m'a rugat să i-o împrumut pentru o zi două, până la nașterea copilului. Eram sigură că nu se putea observa lipsa, mai ales că puneam în loc copia — ași fi putut să i-o dau chiar pe aceasta — dar mi s'ar fi părut că înșel biata ființă. Apoi, copilul a venit foarte greu pe lume, și de-abia ieri, mi-am recăpătat amuleta.

— Și n'ai avut norocul să pui mâna din nou pe cheia passe-partout?

— Cum ați descoperit asta? zise ea surprinsă.

— În noaptea aceea ați luat cheea, în timp ce soțul D-tră dormea, nu-i așa?

Ea se retrase îngrozită:

— Soțul meu știe?

— Nu vă fie teamă — soțul D-tră nu știe și nu trebuie să știe nimic. Dar pe copii nu sunt decât amprentele lui, ceea ce înseamnă că hoțul purtase mănuși.

Din nou ea-și plecă fruntea:

— Mi-amintisem, că nu trebuia să las amprente.

— Nimeni nu purtase mănuși în timpul seratei, cu toate acestea era foarte clar că substituirea fusese operată, nu în timp ce toți se aflau în muzeu, dar ceva mai târziu, în cursul nopții. Ce v'a făcut să puneți amuleta la loc tocmai acum?

— Mercia Day mi-a spus alaltăieri că veți trimite experți aci și mi-am închipuit că frauda va fi astfel descoperită. De ieri am avut tot timpul amuleta asupra mea, așteptând o ocazie ca s'o pun la loc. Stăteam lângă dulap, când s'a stins lumina astăseară — se pare că a fost o intervenție cerească!

Mr. Treagold răsă încetișor.

— A fost foarte greu, doamnă Webber. Eram sigur în teorie, de cecă se întâmplase cu amuleta, dar am vrut să mă asigur. Eu am pus-o pe Mercia Day să răspândească acel zvon cu totul neîntemeiat, spre a vă forța mâna, și vă rog să mă iertați. Puțin tuș pe catifeaua din dulap, și totul s'a prins.

— Vasăzică Miss Day a stins lumina? am exclamat eu. Din nou Treagold răsă încetișor.

— Întrerupătorul era lângă ușă. Am așteptat până când toți s'au îngrămădit lângă noi și i-am făcut semn. Se întoarse spre d-na Webber:

— Taina D-tră este în siguranță, doamnă? Frecați-vă puțin mâna cu piatră ponce, și tușul va pieri imediat de pe degete. Și să dea Domnul, ca binecuvântarea zeiței din Thoveris să păzească pe micul prinț și pe mama sa.

Sfârșind, mă luă de braț: „Hai, George să ne întoarcem în muzeu“!

de EDGAR WALACE

— Sfârșit —

O dispariție misterioasă

de EDGAR WALLACE

York Mallet, de când era reporter de fapte senzaționale, nu numai că acumulasese multă experiență, dar își făcuse și numeroase cunoștințe.

Intr-o zi cameristul îi puse pe birou o carte de vizită

MALCOM DE VAUX
Impresarul artistei Gai Joi.

— Mă bucur că-ți pot face cunoștința mister de Vaux. Ia te rog loc și spue-mi cărui motiv datorez această plăcută vizită.

— Cu toții te apreciem scumpul meu Mallet, dar cea mai entuziasmată este Miss Joi. Nu vorbește decât de d-ta Extraordinairele d-tale reportagii, despre banda Brean sunt toate adunate și lipite cu îngrijire într'un album. Spune că activitatea d-tale este fantastică. Și te rog să mă crezi că și eu sunt de aceeaș părere. Cum este posibil ca la fiecare „caz” să aduni atât de mult material și atât de sdrobitor.

— Să lăsăm complimentele convenționale, Mr. de Vaux. Mai bine spune-mi ce propunere vrei să-mi faci. Sunt convins că impresarul celei mai bine plătite stele de revistă, n'a veni la mine ca să-mi facă complimente. Scurt și cuprinzător: Ce dorești de la mine? Miss Joi a descoperit dispariția colierului de smaragde, pe care i l'a făcut cadou prințul Dimitroff? Dacă acesta este motivul, atunci n'ai decât să te adresezi poliției.

Mr. de Vaux scutură din cap, râzând.

— Ah, Mr. Mallet. Nu vei fi gândit că o artistă de talia lui Mr. Joi, va recurge la poliție pentru a-și mări popularitatea. Nu, este imposibil.

Mallet oferi musafirului o țigară.

— Mulțumesc. Nu fumez. Miss Joi a concediat pe șeful reclamei și din această cauză am venit la d-ta.

— Continuă — îl încurajă reporterul.

— Să nu te superi dacă voiu încerca să explic propunerea mai pe larg. Te rog promite-mi că nu vei fi supărat.

Mr. Mallet dădu din cap.

— Așa dar, avem nevoie de cel mai bun agent de presă,

pe care dealtfel îl vont plăti împărătește. Miss Joi este hotărâtă să te angajeze pe d-ta. Poți fixa leafa cea mai mare. Acum știi totul, Mister Mallet.

Mr. de Vaux se rezemă comod de speteaza scaunului și-l privea ca și cum Mallet ar fi acceptat propunerea.

— Cu alte cuvinte, Miss Joi dorește să renunțe la meseria mea cinstită și să devină șef de reclamă?

— Nu, agentul ei de presă. Spune-mi te rog, ce pretenții ai?

Mallet zâmbea foarte rar, dar acum nu se putu abține să nu izbucnească în râs.

— Îi mulțumesc foarte mult lui Miss Joi... acum joacă la Orpheum? Propunerea este într'adevăr interesantă, dar nu o pot accepta.

— Îmi pare nespuse de rău că trebuie să-i comunic lui Miss Joi o atât de tristă veste.

— De trei luni, continuă impresarul, numele lui Miss Joi n'a mai apărut în gazete.

O artistă mare — cine i-ar putea contesta acest titlu? — nu se poate lipsi de „presă”. Mai cu seamă că Miss O'Sullivan, o cabotină de prima clasă, o artistă de mână treia, are aproape în fiecare zi câte o coloană.

Reporterul se învârtea nervos în scaun.

— Lasă aceste introduceri. Spune-mi curat: ce vrei?

— Da, într'adevăr să atacăm chestiunea în miezul ei.

Să presupunem, Mr. de Vaux ezită o clipă, că Miss Joi ar fi răpită. Trei bandiți mascați o urmăresc în drumul ei spre teatru, profită de o stradă pustie, îi pune un căluș la gură, și iată-o legată în mașina lor, să zicem, de culoare gri.

— Dece să specificăm chiar de acum culoarea automobilului. Va fi mult mai „șic” ca mașina să fie asortată în culoare cu toaleta ce o va purta Miss Gai Joi.

Dealtfel, să vorbim serios, Mr. de Vaux, asemenea povești nu pot fi scrise de mine în coloanele ziarului **Telephone-Herald**.

Dacă Miss Joi, ține totuș neapărat ca numele ei să apară tocmai în aceste pagini, n'are decât să impuște vreun polițist sau să alerge după directorul teatrului, cu un satâr în mână. N'are decât să prade cassa teatrului sau să otrăvească pe bunul meu prieten Roon. Pe deasupra, îi putem pune și „mutra”.

Se sculă în picioare și impresarul părăsi amărât biroul.

Mr. Mallet hoinărea agale pe stradă. Nici un caz mai de seamă nu se ivea. Nici o crimă, nici o spargere și nici un club oprit de poliție pentru jocuri interzise. Singura speranță a reporterului era de a găsi vreun vizitator „interesant” în registrele marilor hoteluri.

Dela „Ferdinand” trecu la „Olympic” dar și aci acelaș rezultat ca la primul. Dar când să urce treptele hotelului „Magnificent” o tânără elegant îmbrăcată, îl opri și li zâmbi din ochii ei negri plini de foc.

— Ce mai faci Mr. Mallet? Nu mă mai cunoști?

— Ba da, ba da — dar... și reporterul nu știa ce să răspundă. Intr’adevăr li era o figură cunoscută, dar nu putea să-și reamintească de unde o cunoaște.

Râsul ei cristalin îl readuse la realitate.

— Vrei să luăm un ceai? Sunt Gai Joi. Vreau să-ți vorbesc ceva.

După ce Mallet își ceru scuze, Gai Joi continuă:

— Sunt asiăzi o artistă mare, dar câtă mizerie am îndurat și câtă luptă a trebuit să duc ca să ajung pe această treaptă. Înainte de a fi artistă am fost și eu reporteră la un ziar din New-York și drumul dela ziaristică la scenă a fost destul de dramatic.

— Miss Joi, spune-mi te rog, unde vrei să ajungi. Cât vrei să fie articolul de mare și câte poze să apară. De ce atâtea oculuri.

— Te înșeli. Nu am intenția să-ți fac o astfel de propunere. Doresc numai, din tot sufletul, ca prin ajutorul d-tale să apară, pe o pagină întreagă, un caz senzațional.

— Asta-i totul? Nu prea ești pretențioasă. Despre ce poveste senzațională vrei să scrii?

— Povestea este îngrozitoare. Nu ți-o pot expune aci. Vom merge la Rochester Road, opt mile de aci. Acolo, la o oarecare depărtare de stradă se găsește o căsuță singuratică. Mi-a plăcut locul retras și am închiriat-o anul trecut. Cu această ocazie am făcut o descoperire senzațională. N’am povestit-o nimănui.

— Și mie vrei să-mi spui totul? Dar o știu pe de rost. La rădăcina unui măr în floare ai găsit un schelet și sub craniu se găsea o scrisoare, în care se specifica că osemintele aparțin unui anume Sir Jonas Marklann și că averea lui este îngropată într-o insulă singuratică.

— Ai o imaginație fantastică, dar te înșeli.

— Stai, — atunci este vorba de descoperirea unei uși

secrete care conduce în vreo subterană, unde se găsească câteva lăzi cu următoarea inscripție: „Se vor deschide în anul 1995“...

— Să lăsăm glumele, Mr. Mallet. Mașina mea este afară. Dacă vrei să „agăți“ un caz senzațional, hai cu mine.

Cinci minute mai târziu o splendidă mașină tip sport sbura cu toată viteza dealungul lui Rochester Road. Miss Joi^{era} la volan.

În biroul redactorului șef se strânseseră cei trei principali redactori ai ziarului „Telephone-Herald“.

— Întreaga afacere mi se pare foarte misterioasă, spuse redactorul-șef. Mallet are mulți dușmani și nu putem lăsa lucrurile astfel. Trebuie să activăm.

— Ultima oară a fost văzut cu Miss Joi în holul hotelului Magnificent. Vorbea Stretter, al doilea reporter de fapte senzaționale.

Am căutat să vorbesc cu Miss Joi, continuă Stretter. Pare cam misterioasă. Evită să dea un răspuns precis. Sunt convins că știe mult mai mult decât mi-a spus. Mi-a dat să înțeleg că ar putea scrie un reportaj senzațional pe chestia asta.

— Du-te încă odată la această Miss Joi și caută de a obține mai multe informații. Dacă vezi că se lasă greu promite-î că îi punem o pagină la dispoziție.

A doua zi Stretter vizită din nou pe Gai Joi.

— Nu știu dacă este în interesul lui Mr. Mallet să povestesc întreaga chestiune.

— Șeful este foarte nervos și extrem de îngrijorat de soarta reporterului său cel mai bun. Dealtfel chiar un ziarist dela concurență a venit la noi — ceea ce nu s'a întâmplat niciodată — pentru a i se da știri despre York.

Văzând că artista se lasă cam greu, Stetter atacă din plin.

— Șeful, care vă cunoaște și ca o bună reporteră, vă pune o pagină la dispoziție pentru a lămurii secretul dispariției lui Mallet.

În ziua următoare **Telephon-Herald** apăru nu cu una ci cu două pagini speciale în care textul încadra două fotografii. Una era a lui Mallet iar cealaltă a faimoasei artiste Gai Joi.

Reportagiul comunica următoarele: Mr. Mallet ar fi nepotul contelui de Chetmore și a moștenit titlul în ultimul timp. Tatăl său avusese mult de suferit după urma caracterului insuportabil al bunicului—încât îl obligă să urască de moarte

sângele albastru și titlul de nobilețe. Refuză să primească titlul și renunță de a mai călca în casa contelui. Din păcate, regele Angliei oferise titlul contelui de Chetmore numai cu condiția ca din șapte în șapte ani — să locuiască timp de șapte zile neîntrerupte în castelul din Chetmore. În cazul când această condiție nu ar fi fost respectată, contele și-ar fi pierdut titlul și domeniul ar fi intrat în posesia coroanei. Fitzmaurice Brouson — care cumpăraseră castelul dela Mr. Mallet, oferise acestuia o sumă fabuloasă — pentru a se întoarce la castel pentru ca titlul să nu se piardă și pentru a rămâne în posesia familiei.

Toate acestea i le povestise Mr. Mallet lui Miss Joi — și cu această ocazie își exprimase teama de ce s'ar întâmpla în cazul când ar fi ezitat. De aproape o lună oamenii lui Fitzmaurice Brouson — încercaseră în câteva rânduri să-l răpească.

— În ultima zi hotărâtoare, am plecat împreună, cu mașina la țară. Nu voise să-mi povestească toate acestea în holul hotelului Magnificent. I-am propus să plecăm afară din oraș. La o depărtare de patru mile de oraș am fost opriți de o frânghie legată deacurmezișul străzii. Un om se apropie de mașină și vorbește în șoaptă cu Mr. Mallet care se îngălbeni la față și coborî din mașină.

— Miss Joi, ar fi mai bine dacă te-ai întoarce în oraș. Totul se va aranja, în curând — spuse el.

Acest senzațional reportaj o aduse pe frumoasă artistă dela Orpheum pe primul plan. Biletele erau vândute pe mai multe seri, iar trustul Hearst îi oferî un angajament princiar pentru a scrie în fiecare zi câte un editorial pentru ziarele din grupul său.

În seara aceia Gai Joi trebui să iasă de zece ori la scenă. Publicul era în delir. Niciodată Miss Joi nu obținuse un atât de enorm succes.

Fredonând șlagărul revistei, artista, fericită, deschise ușa dormitorului său. Înainte de a se desbrăca desfăcu colierul de perle dela gât și scoase inele din degete și vroia să pună această bogăție în caseta de fier, când o voce răsună în spatele său.

— Măinile sus și nu țipa.

Se întoarce ca un fulger.

În cameră se afla un bărbat mascat. Purta o pălărie de fetru, neagră, cu boruri mari și în mână ținea un revolver. Banditul scoase bijuteriile din casetă și le puse în buzunar.

Stretier intră ca o furtună în biroul șefului.

— Miss Gai a fost jefuită. Este distrusă complet. Bijuteriile valorează cel puțin 10.000 lire. Scotland-Yard a însărcinat cu cercetarea cazului pe inspectorul Roon și Roon caută de zor pe Mallet, singurul care l-ar putea veni în ajutor.

Un camerist intră și anunță că Miss Joi dorește să fie primită.

Era palidă și cu ochii înroșiți de plâns.

— Este vina mea — suspină ea, fără altă introducere. Ce proastă am fost. Mi-a povestit — în timpul plimbării — că în Londra operează o bandă de hoți — care comit asemenea hoții. Mi-a mai spus că va avea grija ca eu să fiu menajată. Voia să mă apere în mod special.

— Despre cine vorbești?

— Despre Mr. Mallet — se văita ea. Am fost o noroadă. Am crezut că-i numai o glumă — și că publicul se va amuza pe chestia asta.

— Ce-ai făcut cu Mr. Mallet? întrebă șeful luând-o de scurt.

perafă. I-am lăsat destulă mâncare pentru mai multe zile.

— L'am închis în casa mea dela țară — răspunse ea. Nu poate eși de acolo pentrucă am lăsat să se pună gratii la ferestre. Nimeni nu ar putea să-l audă — dacă ar sbiera — deoarece casa este izolată.

— Și acum ți-ai pierdut bijuteriile? Ți meriți soarta. Ți dai seama că vei intra în conflict cu justiția pentru răpire.

Ea dădu din cap, din nou, suspinând.

Ziaristii care erau de față, luară loc într'o mașină și porniră spre casa în care se afla închis Mallet. Ajunși în fața casei, redactorul-șef sări primul din mașină.

— Am închiriat această casă tocmai pentru acest scop. Dar n'a fost decât o glumă.

— Frumos lucru ai făcut, n'au ce zice — spuse redactorul-șef brutal.

Intrând în casă — îl găsiră pe Mallet în sufragerie — instalat comod într'un fotoliu și citind o carte voluminoasă. Era foarte liniștit și mulțumit, se înclină în fața lui Miss Gai și înlănse mâna șefului.

— N'a fost tocmai așa de tragic — spuse el. Mâncarea a fost minunată și Miss Joi a fost atât de precaută să-mi pună la dispoziție și o mașină de bărbierit. În afară de in-

convenientul, că trebuia să-mi fac singur patul — n'am avut de ce mă plânga. În orice caz am fost în vacanță.

— Nu știu cum m'ași putea scuza, Mr. Mallet — spuse Miss Gai-Joi cu ochii inundați de lacrimi. M'am purtat foarte rău cu d-ta, însă am fost pedepsită destul pentru fapta mea. În condițiunile acestea — sper că-mi vei ajuta să-mi găsesc diamantele pierdute.

— Ce s'a întâmplat cu ele?

— Ii povesti întreaga întâmplare în cele mai mici amănunte.

— Am prevenit-o destul mai înainte — spuse Mallet puțin cam mălinit. Dacă ar fi așteptat puțin, numele ei ar fi fost și așa pe buzele tuturor.

— Nu vrei să mă ajuți să-mi recapăt bijuteriile? îl rugă ea.

— Asta ar fi culmea să-ți mai și ajut acum — răspunse el răsând. Dar, în definitiv — nu sunt un om căruiu îi place să strice cheful unei fete.

Se înapoiară în oraș. În mașină, Mallet îi făcu un semn să se așeze lângă el. Mai mult decât atât, el începu să facă glume pe chestia aventurii.

— Nu cred să-ți trebuiască un agent de presă, Miss Joi. M'am convins de asta, mai zilele trecute, văzându-te pe scenă...

— Zilele trecute? îl întrerupse ea.

— Da. Sâmbătă seara. M'am gândit că ar fi plăcut pentru mine — dacă ași pleca în oraș. Ajuns aici, îmi intră în cap ideea că n'ar fi rău dacă aș da o raită pe la teatrul Orpheum. Voiam să mă conving dacă povestea inventată de d-ta a prins. Trebuie să te felicit. Planul a fost combinat foarte bine. Chestia din ziar a fost amuzantă.

— Doar nu vei fi citit ziarele?

— Sigur că le-am citit. Ai talent și la scris. Ziarul, mi l'am cumpărat Sâmbătă dimineață.

Mallet scutură din cap.

— N'ai fost închis în casă? — întrebă ea uimită.

— O, nu. Când m'ai închis — nu am rămas decât două ore acolo. Ești o agentă de presă minunată — însă ca răufăcătoare nu faci nici cât o ceapă degerată. Ca să intri în casă ți-ar fi trebuit o cheie — dar pentruca să ieși, nu a fost nevoie decât să apăs pe clanță. Chipurile, ai uitat să încui ușa.

Mis Gai-Joi îl privi înmărmurită.

În conduseră pe redactorul-șef până la club apoi se despărțiră de el.

Ea era foarte mâhnită și distrusă. El deabea putea să se țină de râs.

— Mă vei putea ierta vreodată? întrebă ea.

— De ce nu? Înainte de toate trebuie să scrii un nou articol pentru ziar. Acum cred că ai material destul.

Ea clătină din cap.

— Nu, va trebui să dispar din Londra, pentru câțva timp. Mr. Mallet, a trebuit să muncesc din răspuțeri pentru a ajunge aici unde sunt acum. Toate economiile mele le-am băgat în aceste juvaerice.

— Da, și întreaga mea carieră de reporter de fapte senzaționale s'a dus dracului cu chestia asta. Cu toate acestea îmi voi da silința să-ți găsesc bijuteriile. Prinde, li aruncă un mic pachetel învelit în hârtie cenușie. Ea îl privi surprinsă.

— Înăuntru îți vei găsi economiile.

— Cum, d-ta ai fost spărgătorul? întrebă ea fără respirație.

Liftboy-ul îl salută plecându-se până la pământ.

— Alo, Mike, ești bucuros că m'am întors?

— Da, Mylord.

Mallet știa că nu-i va fi tocmai așa de ușor să poată fi în stare să scrie o poveste mai bună decât cea scrisă de Miss Joi. O poveste care pasionase întregul imperiu britanic.

Treducere de GEO STAN.

— S F A R Ș I T —

Omul cel palid

de WILL SCOTT

Când ești tânăr, pare o idee sublimă să³⁸fi nins din paginile lui Dickens asupra nopții Crăciunului. Dar, când ești de 40 de ani, și lucrul se întâmplă în realitate, îți trece pofta de glumă, să știi.

Necazurile erau deajuns ca să inebunească un om; radiatorul fierbea; dealul părea că are de gând să urce până va ajunge în rai; zăpada căzuse înaltă de un metru în șanjurile și pe marginea drumului; și ultimul post de semnalizare spusese simplu: La Peddlesham. Oriunde ar fi fost Peddlesham!

— Henry, băiatule, spusei, pe-am înzăpezit. Dacă nu opresc mașina sare'n aer. Dacă opresc, nu se mai mișcă din loc! Ce să fac?

— Oprește-o! zise Henry, și oprirăm.

— Apă pentru radiator! spusei eu.

— De unde? spuse Henry.

— Și loc pentru a curăți roatele!

— Nici asta nu văd unde ar putea fi!

Am plecat și Henry m'a urmat. Ninsorea se opri; se opri de un ceas: dar nori mari se apropiau, și noaptea era neagră, atât de neagră cât poate fi o noapte după o ninsoare abundentă.

— O să vie o vreme și mai rea, zise Henry.

Am aprobat.

— Trebuie să facem ceva...

În dosul unui frasin înalt, era o îngrăditură la capătul căreia trebuie să fi fost pe vremuri o potecă sau o alee prost întreținută.

— Sigur, duce undeva, spusei eu. Nici nu mă gândesc să stau aci și să mor degerat. Vino.

Cărarea cobora brusc pe marginea dealului, între copacii înalți, cam vreo două sute de metri, ajungând într-o grădină părăsită care înconjură o căsuță de țară.

Nici un semn de viață, nici un sunet, și lumina lanternei mele de buzunar ne arată îndată că geamurile erau neospitaliere și fără perdele.

— Nu-i nimeni acasă, spuse Henry. Și fântâna o fi desigur, înghețată.

— Trebuie să fie pe undeva o gură de apă. Uite-te bine!

Intr'adevăr, gura de apă era acolo, lângă căsuță. Luai un pietrolu și am spart stratul de gheață care o acoperea.

— S'a făcut! Acum să căutăm un urcior, ceva...

Ne-am întors prin zăpada deasă, în fața casei și prin întineric, căutarăm ușa.

— Nu-i nimeni acasă, și de ani de zile n'a mai fost nimeni acasă, după cât se pare, spuse Henry.

Am bătut dar nu ieși nimeni. Am încercat clanța, și ră-măsei surprins de a găsi ușa descuiată.

— Pe o noapte ca asta, ne putem permite atâta lucru! Hai să intrăm.

Intrarăm. Era o încăpere părăsită, cu tapetul cojit pe pereți, fără nicio mobilă, dar față de gerul năprasnic de afară, eram ca în rai. Pe cămin era un căpetele de lumânare, pe care l-am aprins cu chibritul, iar în bucătărioara din spate, găsirăm o cutie veche de vopsea, care era tocmai ceea ce ne trebuia nouă, spre a pune apă în radiator.

— De fapt, am spus, ăsta-i tocmai locul de care aveam nevoie ca să curăț roatele acelea infernale, dacă voi putea să le scot, bineînțeles!

Pe când ne sfătuiam ce să facem se întâmplă, singurul lucru din lume la care nu ne mai așteptam. Cineva bătu în ușă. M'am uitat la Henry și el se uită la mine.

— Mă duc să deschid, zise el; și plecă.

Un moment mai târziu, l-am auzit vorbind cu un om care voia să știe, dacă mașina din capul potecei era a noastră, și dacă era așa, nu cumva puteam să-l ducem până la Shelm-sford? El povesti că propria sa mașină se defectase cu vreo 5—6 kilometri mai în sus și se văzuse pierdut, fără speranță, în mijlocul viscolului. Era un serviciu, pe care nu l-ar fi uitat niciodată, etc. etc...

Henry îl pofti înăuntru, povestindu-i pățania noastră, așa cum făcuse și el.

Străinul era un bărbat înalt, cu ochelari și cu favoriți după mode vechi. În plus era cel mai palid om, pe care-l văzu-sem în viața mea. Fața lui părea absolut lipsită de sânge.

Făcu o mare risipă de scuze și de explicații, și repetă de mai multe ori, că trebuia neapărat să ajungă la Chelmsford, în noaptea aceea. L-am arătat că totul depinde de roțile noa-

stre, și de timpul cât mai ardea lumânarea, și l-am rugat pe Henry să aducă roțile. Henry acceptă și plecă spre mașină.

După prima izbucnire, omul cel palid se dovedi a fi un mai bun ascultător decât vorbitor. Stătea într'un colț al odăii, cu spatele la perete, cu mâinile încrucișate pe piept, și mă lăsa să flecăiesc despre vreme și despre mașini, și despre alte prostii, ce-mi treceau atunci prin minte.

Când Henry se întoarse cu roțile, mi-am scos briceagul, am pus stăpânire pe lumânare și am început lucrul, lăsând conversația în seama prietenului meu și a omului cel palid.

— Sper că ai să stai comod pe locul din spate, am spus când luai în mâini prima roată. E o noapte foarte rece, dar e tot ce-ți putem oferi. Nici noi nu stăm mai bine. Rabla noastră nu se poate lăuda, că are capotă. Ne asigură că se va simți mai mult decât confortabil, deși nici nu putea fi vorba de confort. Tot ceiace dorea era să ajungă la Chelmsford chiar în noaptea aceea; asta era principalul. Dece, asta nu ne spuse.

Conversația ajunsese la un punct mort și când îmi aruncai ochii odată, l-am găsit pe Henry privind pe omul cel palid, într'un fel foarte ciudat. Omul cel palid nu-l vedea; se uita pe fereastră. Henry se întoarse spre mine și eu am ridicat întrebător sprincenele. Dar el luă urciorul și spuse că se duce să umple radiatorul.

Henry făcu drumul de câteva ori, ultima oară cu a treia roată, în timp ce eu grăbeam să termin lucrul. În timpul absenței lui Henry auzirăm un zgomot, pe care la început nu puteam să-l identific. Semăna cu sunetul unui tren în miniatură.

— Ce Dumnezeu, o fi asta? am zis.

Omul cel palid dădu din cap și merse la fereastră și după o clipă, scoase o singură vorbă:

— Ploaie!!

Ploua peste zăpada proaspătă. Dar nu cuvântul pe care-l preferase omul cel palid, ci felul în care-l spusese mă făcuse să privesc. Plumb topit să fi căzut din cer și tot n'ar fi produs un efect mai groaznic asupra lui.

Continuai să-l privesc, și cu cât îl fixam mai mult, cu atât eram mai sigur de un lucru, **omul cel palid se temea de ploaie.**

El n'a spus astfel. Povesti o istorie idioată asupra unei duble peneumonii, de care abia se vindecase. Nu ne explică însă — dacă acesta era adevărul — dece se afla pe drum pe ninsoare, dacă ploaia îi făcea atât de rău. Ci pur și sim-

plu, se simțeau mai bine în colțul său și mulțumindu-ne foarte mult pentru oferta noastră, renunță la ea.

— Atât timp cât plouă, spuse el, nu mă mișc de aici!

Și, desigur, noi am plecat. Henry mergea tăcut în urma mea pe cărare, și eu hotărâi să termin întâi cu roata a patra și pe urmă să-i pun întrebări. Dar îndată ce automobilul porni, nu m'am putut stăpâni.

— Ciudat animal! am spus eu.

— Foarte!

— De ce te uital la el astfel, acum o jumătate de oră?

— După ce m'am întors cu roatele?

— Da.

— Ți-amintești că el găsisese mașina noastră în drum și a venit pe cărare, să vadă dacă era a noastră, și dacă puteam să-l luăm și pe el?

— Da.

— Caraghiosul n'a lăsat nici o urmă pe zăpadă, spuse Henry. Nu erau decât ale noastre, când m'am dus după roți!

— Aha! am spus și apoi gândii cu voce tare: Și nu mai era alt drum spre casă!

— Exact. Așa încât trebuie să fi fost tot timpul în casă, nu-i așa? Se furișă în dos când noi eram în față, mai mult ca sigur.

— Dar...

— Se ascundea, spuse Henry.

— Se ascundea?

— Altă explicație nu există. Se ascundea, și deabea așteptă să poată ieși din locul acela... până când a văzut ploaia!

— Asta-i altceva... începui eu. Dar Henry mă întrerupse: „Lasă, ai să vezi tu!”

Judecai, că Henry devenise brusc, foarte misterios și oștept. Totuși mă întrebam: cât de deștept? Mi s'a răspuns la postul de poliție din Chelmsford. Henry intra acolo, și eu după el. El spuse sergentului din post toată povestea.

— Era un om înalt, roșcovan la față, ras, fără ochelari, cam de vreo 50 de ani? întrebă acesta.

Am făcut cu ochiul lui Henry în timp ce agentul, fără să spună un cuvânt, consultă o listă aflată lângă mașina de scris de pe birou.

— E vorba de George Stevens Hammerford, spune el în cele din urmă. Urmărit de Marșea trecută. Pentru omor!

Henry aprobă din cap și-i poveste cum îl găsisem pe omul cel palid în casa părăsită din Peddlesham.

— Ar fi mai bine să iei o mașină închisă, spuse el. O mașină deschisă nu-i favorabil unui ten fals, pe o ploaie ca asta. Picăturile de ploaie i-ar scoate favoriții aceia crescuți peste noapte.

— Ptiu, luam'ar dracu! am exclamat. Era machiat!

— Când unui om îi e teamă de ploaie, spuse Henry; îi e teamă de ploaie... e hei, micul Henry, știe el, care este pricina. Așa îmi place mie să împletesc două și cu două. Și uneori, două ori două fac patru.

Și de data aceasta, făceau într'adevăr patru!!

I

O dispariție
misterioasă

de Edgar Wallace

Traducere de GEORGE STANESCU

II

Amuleta
Albastră

de Valentine Williams

Traducere de S. ȘTEFANESCU

EDITURA PODEANU, BUCUREȘTI
Strada Câmpineanu No. 7.

Citiți în fiecare săptămână pe

EDGAR WALLACE

Cel mai renumit autor din lume n'a scris numai romane polițiste, dar și o serie de nuvele tot atât de captivante ca și marile sale romane polițiste.

Citiți în fiecare săptămână un

EDGAR WALLACE

de 5 Lei

Cea mai eflină și captivantă lectură

Numere apărute :

1. Secretul Hildei Cresser
2. O dispariție misterioasă
3. Spargerea dela Comercial Bank

Vor apare :

4. Bijuteriile doamnei Stebini

EDGAR WALLACE

de 5 Lei

se găsesc de vânzare la toți debitanții de ziare

